

Sygn. akt: III U 853/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2014r. w O.

sprawy z odwołania I. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania I. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z dnia 27 września 2012r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27.09.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił I. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie podnosząc, że jest ona niezgodna ze stanem faktycznym, gdyż stan jej zdrowia w ostatnim czasie pogorszył się.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie podnosząc, że zarówno Lekarz Orzecznik ZUS, jak i Komisja Lekarska ZUS nie uznały odwołującej za niezdolną do pracy, w związku z czym ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył co następuje:

I. W. w okresie od 24.03.2011r. do 30.06.2011r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Po upływie okresu, na który zostało przyznane świadczenie ubezpieczona zwróciła się do ZUS o ponowne ustalenie prawa do renty. W związku z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS, w którym odwołująca nie została uznana za niezdolną do pracy, decyzją z dnia 25.10.2011r. ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do renty.

W dniu 3.08.2012r. I. W. złożyła ponowny wniosek o ustalenie jej uprawnień do renty. W związku z powyższym ZUS skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 6.09.2012r. uznał, że I. W. nie jest niezdolna do pracy. Po złożeniu sprzeciwu sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 18.09.2012r. uznała, że I. W. nie jest niezdolna do pracy.

W związku z powyższym ZUS odmówił I. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołanie I. W. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. W myśl art. 58 ust. 1 pkt5 powoływanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, jeżeli ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, jeśli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Przy czym zgodnie z ustępem 2 tegoż przepisu okres ten winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust.1-3powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania I. W. uzależniona była przede wszystkim od ustalenia czy jest ona niezdolna do pracy.

W celu ustalenia powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, ortopedii- rehabilitacji, kardiologii i psychiatrii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej, którzy po przeprowadzeniu w dniu 15.12.2012r. badania odwołującej oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną rozpoznali u niej: stan po leczeniu operacyjnym z powodu kciuka trzaskającego lewego w 2002r., po uwolnieniu n. pośrodkowego lewego z powodu (...) 2.02.2007r, po uwolnieniu n. pośrodkowego i łokciowego prawego -25.05.09r. po uwolnieniu ścięgien zginaczy palców I i II ręki prawej dnia 12.11.2009r. z powodu zwięzającego zapalenia pochewek ścięgniastych po leczeniu operacyjnym nawracającego zapalenia pochewki zginaczy palca III ręki prawej dn. 8.07.2010r., po plastyce nadgarstka lewego z resekcją kości wielokątnej większej dn. 24.03.2011r., chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatycznie kręgosłupa odc. C i L-S z zespołem bólowym z okresowymi zaostrzeniami z prawostronną skoliozą I odcinka piersiowego kręgosłupa, nadciśnienie tętnicze chwiejne, niedoczynność tarczycy leczoną substytucyjnie po strumektomii w 1997r, otyłość, zaburzenia adaptacyjne typu reakcji depresyjno-lękowej w wywiadzie a także torbiel jajnika lewego.

Zdaniem biegłych aktualny stopień zawansowania istniejących schorzeń nie daje podstaw do uznania powódki za niezdolną do pracy.

Po powyższej opinii odwołująca wniosła zastrzeżenia podnosząc, że biegli pominęli istotne okoliczności dotyczące jej stanu zdrowia, w tym operacji lewej ręki 25.10.2012r. Dodała, że w okresie od 25.10.2012r. do 16.01.2013r. przebywała

na zwolnieniach lekarskich, a 18.01.2013r. miała operację guza jajnika prawego. Wskazując na powyższe wniosła o powołanie nowych biegłych, w tym biegłego z zakresu ginekologii.

Biorąc pod uwagę zastrzeżenia odwołującej Sąd zobowiązał biegłych do wydania opinii uzupełniającej, poprzez ustosunkowanie się do zastrzeżeń I. W., jak też złożonej przez nią dodatkowej dokumentacji medycznej. Biegli w opinii uzupełniającej, po powtórnej analizie dokumentacji medycznej potwierdzili, że aktualny stopień zaawansowania schorzeń odwołującej nie daje podstaw do uznania ją za niezdolną do pracy. Biegli wskazali, że czasowa niezdolność do pracy odwołującej w okresie od 25.10.2012r. do 16.01.2013r. wynikała z przebytego leczenia operacyjnego kości łódeczkowatej w dniu 25.10.2012r. Podnieśli, że odwołująca podała, że samodzielnie może obierać ziemniaki, marchew, pali w piecu, wybiera popiół, co świadczy o dobrej funkcji obu rąk, dlatego też biegli podtrzymali dotychczasową opinię. W kwestii skierowania odwołującej przez lekarza neurochirurga na zabiegi rehabilitacyjne biegli wskazali, że świadczy to jedynie o potrzebie leczenia rehabilitacyjnego, a nie daje podstaw do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy. Odnośnie zawarcia w opinii informacji o „wypadku syna”, podnieśli, że biegła z zakresu psychiatrii podczas wywiadu źle zrozumiała tłumaczenie odwołującej, ale podkreślili, że sformułowanie to nie miało wpływu na określenie stopnia niezdolności odwołującej do pracy, był to jedynie element wywiadu psychiatrycznego aby zrozumieć potrzebę leczenia w PZP.

Również do tej opinii odwołująca wniosła zastrzeżenia podnosząc, że wbrew temu co twierdzą biegli, przeszła operację laparotomii usunięcia guza jajnika, a nie laparoskopii. Odwołująca podtrzymała wniosek o powołanie nowego zespołu biegłych, w tym biegłego z zakresu ginekologii.

Sąd uwzględnił powyższy wniosek i postanowieniem z dnia 12.06.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii, kardiologii, psychiatrii oraz ginekologii.

Biegli z zakresu neurologii, ortopedii, kardiologii i psychiatrii, podobnie jak poprzedni stwierdzili, że schorzenia występujące u odwołującej nie powodują częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu swojej opinii biegli wskazali, że stan psychiczny badanej nigdy nie wymagał intensywnego leczenia psychiatrycznego i brak jest w tym zakresie podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy. Nadciśnienie tętnicze nie dało cech przerostu lewej komory i istotnych powikłań narządowych ani niewydolności serca i nie powoduje niezdolności do pracy. Zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, bez objawów korzeniowych i objawów ubytkowych ruchowych i czuciowych nie powoduje niezdolności do pracy. Funkcja ruchowa w zakresie dłoni i palców dłoni pozwala na wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami.

Podobnie jak poprzednio zastrzeżenia do opinii wniosła odwołująca, podnosząc, że po raz kolejny biegli nie przeanalizowali przedłożonej przez nią dokumentacji lekarskiej.

Biegły z zakresu ginekologii, w odrębnie wydanej opinii, rozpoznał u I. W. stan po usunięciu przydatków prawych oraz obniżenie przedniej i tylnej ściany pochwy. Zdaniem biegłego stwierdzone schorzenia ginekologiczne i ich stopień zaawansowania aktualnie nie powodują niezdolności odwołującej do pracy. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, że przeprowadzone badania oraz analiza zebranej dokumentacji dają podstawy do uznania odwołującej za zdolną do pracy a zgłaszane dolegliwości związane z obniżeniem narządu rodowego można skutecznie leczyć operacyjnie.

Również do tej opinii odwołująca wniosła zastrzeżenia podnosząc, że stan jej zdrowia po przebytych operacjach uzasadniał uznanie jej za osobę częściowo niezdolną do pracy. Podniosła, że biegli negują zasadność wystawionych zwolnień L-4. Ponadto ubezpieczona zwróciła uwagę, że nie może poddać się operacji ginekologicznej, gdyż każde zwolnienie lekarskie, skutkowałoby nie przedłużeniem jej umowy, a w konsekwencji pozbawieniem środków do życia.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Podkreślić należy, że I. W. opiniowało w przedmiotowej sprawie aż dziewięciu różnych biegłych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niej schorzeniami. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały

logiczną argumentacją i wnioskami, zgodnie z którymi schorzenia odwołującej, ich aktualny stopień i nasilenie nie pozwalają na przyjęcie nawet częściowej niezdolności do pracy. Wskazać też należy, że subiektywne przekonanie odwołującej o jej niezdolności do pracy, któremu dała wyraz w licznych pismach procesowych, w żaden sposób nie uzasadniały zdaniem Sądu Okręgowego stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez samą odwołującą, w kontekście jej zdolności do pracy, nie zawierająca konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd Okręgowy, potrzeby powołania kolejnego, trzeciego już zespołu biegłych, nie widział, tym bardziej, że formalnie z wnioskiem takim nie wystąpiła sama odwołująca.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że I. W. nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nie jest ona niezdolna do pracy. W związku z tym, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27.09.2012r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu